

Aș putea să scriu poezie, dar oare cum ar fi să scriu despre poezie? De unde aș începe? Poezia ia naștere de la un anumit grad de conștientizare, citându-l pe Camil Petrescu „Câtă luciditate, atâta conștiință, câtă conștiință atâta pasiune și deci atâta dramă”. Aparent pare simplu, să scrii. Dar când tot procesul ești tu, singurul care se scrie, fără cerneală, lucrurile se schimbă. Ce vedeți voi este un material, ce văd eu este o dâră de sânge, care picură alimentând o inimă nesătulă. A scrie poezie este în primul rând un act de curaj, ca și cum te-ai pune în fața unei oglinzi în care te poți vedea așa cum ești, lipit de trupul tău pentru o vreme, suficient cât să atingi veșnicia; este un act de sinceritate, de cunoaștere, de recunoaștere și de acceptare (poate chiar un soi de rezolvare). Cu aceleași cuvinte poți construi la infinit o lume alternativă, până îți iese. Asta îmi place când scriu, că am putere și că sunt liberă, că am o „proprietate” la care nimeni nu-mi poate pune sechestru și cel puțin este mai trainică decât mine. Dar, totuși, cititorule, ai putea spune, că nu poți locui într-o poezie, că nu te poți înveli cu o poezie, că nu poți dormi pe o poezie. Atunci, la ce-i bună, poezia asta? Nu știu, poate la ceea ce e bun un tablou, o muzică bună, o carte superbă sau orice altceva în care uneori simți că e adevărata ta casă. Sunt multe feluri de a te hrâni, și multe feluri de a rămâne flămând, într-o lume în care viața se concentrează pe umplerea unui stomac, cu tot felul de „rahaturi” inutile. De aceea cred că poezia merită și ca întotdeauna va merita. Acolo, e ceva rupt din sufletul tău care continuă să trăiească și după tine, așa cum a trăit înaintea ta.

În ceea ce priveșete poetul, existența lui este părăsirea, fiindcă numai în acest fel poate trăi, prin asumarea singurătății, a clipei care îl lasă să se ducă (ori să seducă) (sfatul meu, nu încerca niciodată să înțelegi un poet).

E foarte dificil să dai formă și chip trăirilor, să sculptezi în material invizibil, e și riscant pentru că jonglând cu cuvintele, riști să le scapi, dar e fascinant momentul în care te prinzi într-o idee și rămâi acolo, capturat ca într-o fotografie, pe care o poți privi oricând (dacă ai face poză unui poem, oare cum ar arăta?); interesant este faptul că fiecare cititor/privitor găsește acolo altceva, în funcție de adâncimea lui. Încerc să nu forțez cuvintele, cu toate că am o plăcere deosebită să las cuvintele în durerea lor, să le testez limitele mai ales până unde și cât pot duce. Cuvinte simple, da, asta e secretul, fiindcă ele nu-s pretențioase și pot îndura mult(e).

Poetul este prin excelență un lucid, care vede lucrurile așa cum sunt, nu așa cum par, de aceea

Antonia Zavalic: Nu-i ușor a scrie versuri

Scris de Antonia Luiza Zavalic
Vineri, 31 Ianuarie 2014 22:47 -

e etichetat drept ciudat și de neînțeles. Imaginați-vă dacă dintr-o dată, toată lumea s-ar trezi cu ochii liberați de ceața superficialității, cam câtă fericire s-ar vedea pe chipurile lor?

Suntem prinși în viață ca într-o pânză de paianjen, și culmea nu moartea ne pune capăt ci existența însăși, zbaterea pentru fericire. Și lumea e frumoasă, tocmai pentru această zbatere fiindcă implică dedicare, talent, dăruire. Te dai lumii fiindcă și lumea te-a dat. Asta e legea acestui univers. Ești important, orice ai fi, oricâte bătaii au aripile tale în memoria uriașă a acestei lumi. Nu te irosi. Privește fiecare lucru ca și cum l-ai vedea prima dată, minunează-te! Frumusețea este la orice pas, nu trebuie decât să fii atent. Țsta e poetul, omul care se minunează, care e atent, cu toate că de multe ori pare că e cu capul în nori.

Poezia mea e mai bună decât mine, cu siguranță. Ea nu suferă, nu are decepții, nu se gândește ce o să facă mâine la ora asta. Este completă. E ciudat cum în toată imperfecțiunea noastră putem crea ceva care să ne depășească, ceva care să fie mai bun decât noi, sau cel puțin să simțim acest lucru. La fiecare poem scris, am impresia că n-aș mai putea scrie nimic niciodată, e o senzație de goliciune extremă, ca și cum gata, s-au terminat toate cuvintele și nu mai e nimic de spus, de scris. Dar se întâmplă un miracol, tot acest „nimic” pe care-l simt, e doar etapa de reflux, a mării care se numește inspirație. Apoi te izbește, cu putere și nu poți face nimic, decât să aștepti.

Eu cred că oricine poate scrie poezie, că poate scrie orice, singura condiție e să fie sincer. De aici pornește totul. Mă uit la mine, asta sunt, cum aș putea să scriu despre asta? Până unde rezist să mă privesc?

AUTOR: ANTONIA LUIZA ZAVALIC

31 ianuarie 2014

www.sighet-online.ro